A. D. 1932 CURRENDA Nrus I

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

LIST OJCA ŚW. DO BISKUPÓW POLSKICH.

W odpowiedzi na pismo hołdownicze Episkopatu Polski, wystosowane z racji konferencji dorocznej Episkopatu w Częstochowie z października r. b., na ręce J. Em. Ks. Kardynała Al. Kakowskiego, arcybiskupa-metropolity warszawskiego, nadeszła odpowiedź z Watykanu następującej treści:

Sekretarjat Stanu Jego Świątobliwości N. 27113/31. Z Watykanu, dnia 18 X. 1931.

WASZA EMINENCJO!

Z wielką zaiste radością otrzymał Ojciec św. pismo z dnia 6 października od Waszej Eminencji i Jego Eminencji Kardynała-Arcybiskupa Gnieźnieńskiego i Poznańskiego oraz innych w godności biskupiej w Polsce Braci, zebranych pod opieką Matki Boskiej w świątnicy częstochowskiej na dorocznej konferencji, aby radzić nad tem, co do chwały Bożej i czystości obyczajów dla dobra jużto poszczególnych diecezyj, jużto całej Polski zmierza. Powzięliście wspólne postanowienie, co Ojciec św. bardzo pochwala, by każdy z Was w swej diecezji Encykliki: „Casti Connubii" i „Quadragesimo anno" między wiernymi rozszerzywszy i należycie je wyjaśniwszy, sprawił przez to, iżby uniknęło się zła, przed którem się ostrzega, a osiągnęło dobro pożądane i umocniło je dla dobra rodzin i korzyści Rzeczypospolitej. Każdy bowiem widzi, że z rozprzężenia i zniesławienia ogniska domowego, z nienawiści między ludźmi, z pomieszania pojęć państwo się osłabia i ku upadkowi chyli, dlatego dla bezpieczeństwa i szczęścia narodów starać się trzeba całą siłą, aby godność i świętość małżeństwa nienaruszoną została, niech wszyscy zatem w sprawiedliwości w pokoju obcowania obywatelskiego ku temu celowi się jednoczą. Tego również Ojciec św. Biskupom Polski winszuje, że biorąc udział w Jego staraniach i trosce o Akcję Katolicką ponowili postanowienie, że będą Akcję katolicką z coraz większą usilnością szerzyć w całej Polsce, ona bowiem jeśli stosownie do przepisów, przez Ojca św. podanych, jest wprowadzona i umiejętnie kierowana, każdy widzi, jak jest konieczną i jak bezwarunkowo winna być w życie wprowadzona. Tyle bowiem i tak wielkie korzyści czyto dla udoskonalenia poszczególnych dusz, czy dla obrony religji i szerzenia wiary między narodami z niej płynie, że w tych ciężkich czasach odrzucić ją albo skrępować wielką byłoby zaiste i dla Kościoła i dusz ludzkich szkodą. To wszystko Ojciec św. rozważywszy, niezachwianie spodziewa się, że Biskupi Polski, którzy tak po bratersku z sobą obcują, którzy pałają taką troską o dusze, połączą się z sobą w tej pracy. Jeśli zaś ktoś uprzytomni sobie, jak wielka jest pobożność narodu polskiego i religijność, jakie starania, aby wiara, od przodków wzięta i obyczaj narodowy był zachowany, nie będzie wątpił, że niezmierne korzyści osiągnie Kościół i Rzeczpospolita, jeśli tę cnoty i siły, odpowiednio ujęte i uporządko-

wane, w pracy się połączą. I to wielką jest wreszcie dla Ojca św. pociechą, że wszyscy Biskupi Polski, spełniając Jego życzenie, w Encyklice „Nova impendet“ wyrażone i wyjaśnione, w tem, co jest konieczne do życia wiernych, pieczy swej powierzonych, z wielką miłością pomagać im postanowili, jużto wspierając potrzebujących, jużto służąc radą i pomocą tym, którzy do obcych krajów się udają. To wszystko przychylnem sercem rozważywszy, Tobie, Eminencjo i wszystkim innym Ojciec św. z całego serca winszuje i życzy, abyście od Pana Boga otrzymali to, co dla spełnienia obowiązku pasterskiego jest konieczne, oraz abyście z pożytkiem odbyli synod plenarny, któryście odbyć zamierzyli; Wam wreszcie i wszystkim wiernym Ojciec św. ochotnem sercem udziela błogosławieństwa Apostolskiego. Ja zaś, komunikując Ci o tem, ręce Twoje pokornie całuję i pozostaje oddanym sługą Waszej Eminencji.

(—) E. Kardynał Pacelli.

Sacra Poenitentiaria Apostolica
(Officium de indulgentiis)

De indulgentiis Pio „Viae Crucis“ exercitio adnexis

Decretum.

Pium *Viae Crucis* exercitium, quo iter Ssmi D. N. I. C. a praetorio ad Calvariae locum eiusque Passionis memoria recolitur, inde a remotis temporibus ubivis Ecclesiae, magno cum fidelium spirituali emolumento, usu receptum, a Summis Pontificibus pluribus indulgentiis cumulatum fuisse nemo est qui ignorat; deperditis tamen iniuria temporum nonnullis authenticis documentis, quae et quot reapse hae sint, pro certo affirmare non licet.

Ad omnem igitur dubitationem in posterum auferendam, Ssmus D. N. Pius divina Providentia Pp. XI, instante infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore, in audientia die 17 mensis Iulii currentis anni eidem impertita, abrogatis, suprema Sua auctoritate, omnibus et singulis indulgentiis hac in re antea concessis, benigne decernere dignatus est ut:

Fideles omnes qui, sive singulatim sive in comitatu, saltem corde contrito, pium exercitium *Viae Crucis*, legitime erectae, ad praescripta Sanctae Sedis, peregerint, lucrari valeant:

a) Indulgentiam plenariam toties quoties ipsum pium exercitium compleverint;

b) Aliam plenariam pariter indulgentiam si eodem die quo memoratum pium exercitium peregerunt, vel etiam si infra mensem ab eodem decies peracto ad sacram Synaxim accesserint.

c) Indulgenśam partialem decem annorum totidemque quadragenarum pro singulis stationibus, si forte incoeptum exercitium, quavis rationabili causa, ad finem non perduxerint.

Huiusmodi vero indulgentias idem Ssmus Dominus Noster ad eos quoque extendi voluit ad quos spectant peculiaria in re Decreta diei 8 Aug. 1859[1]) et 25 Martii anni currentis[2]), ita tamen ut qui ex rationabili causa omnes praescriptos *Pater*, *Ave* et

([1] URBIS ET ORBIS.

Ut universi utriusque sexus Christifideles Passionis Domini Nostri Iesu Christi facilius memoriam agant, eodemque tempore omnes et singulas indulgentias pio ac salutari Viae Crucis

[2])Cfr. Curr. V.

Gloria recitare nequiverint, pro indulgentia plenaria, indulgentiam partialem decem annorum totidemque quadragenarum consequantur pro singulis *Pater* cum *Ave* et *Gloria* recitatis; et si quis, vi morbi, vel tantum osculari vel intueri tantum queat in Crucifixum ad hoc benedictum, non vero addere precem iaculatoriam, indulgentiam plenariam consequi non impediatur.

Praesentibus absque Brevis expeditione in perpetuum valituris, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Sacra Poenitentiaria Apostolica, die 20 Octobris 1931.

L. CARD. LAURI, *Poenitentiarius Maior.*

L. † S. I. Teodori, *Secretarius.*

Dziesiąta rocznica wstąpienia Ojca św. Piusa XI na Stolicę Piotrową.

Rocznicę tę obchodźmy uroczyście, dziękujmy Panu Bogu za tak wielkiego Pasterza i módlmy się, aby Go Pan Bóg zachował w najdłuższe lata.

Zarządzamy, aby we wszystkich kościołach diecezji odprawione było 14 lutego uroczyste nabożeństwo dziękczynne, t. j. suma z okolicznościowem kazaniem i „Te Deum".

Wszystkie Stowarzyszenia i Zakłady katolickie powinny urządzić tego dnia, gdzie to możliwe, obchody, akademje, a przynajmniej postarać się o wygłoszenie odczytu na temat znaczenia papiestwa i o zasługach Ojca św. Piusa XI.

---

exercitio adnexas lucrari possint et valeant, delatae fuerunt preces Summo Pontifici Clementi XIV tenoris ut infra: „Gl'infermi, i naviganti, carcerati e quelli dimoranti nelle parti degl'infedeli, o legittimamente impossibilitati di poter visitare la S. *Via Crucis,* prostrati ai suoi Santissimi Piedi supplicano la Santità Vostra della consolazione di poter guadagnare le Indulgenze delle dette Stazioni ritrovandosi negli stati delle suddette tribolazioni, col recitari 14 *Pater* et *Ave,* ed infine cinque altri *Pater* et *Ave* in memoria della divina Passione, col tenere in mano un Crocefissetto di ottone, benedetto però da qualche Guardiano o Superiore maggiore soggetto al Padre Reverendissimo Generale di tutto l'Ordine di Aracoeli. Che della grazia, ecc. „Quas quidem preces idem Summus Pontifex clementissime excepit ac in Audientia diei 26 Ianuarii 1773 benigne annuit pro gratia iuxta petita. Contrariis non obstantibus, etc.

Iam vero circa hanc concessionem duo exorta sunt dubia; primum scilicet: an quatuordecim tantum *Pater* et *Ave* et iterum quinque *Pater* et *Ave,* ut supra expositum est, recitanda sint, vel iuxta formam Rescriptorum Sacrae huius Congregationis corde saltem contrito ac devote viginti *Pater, Ave* et *Gloria,* unum nempe pro qualibet statione, quinque in Sanctorum Domini Nostri Iesu Christi vulnerum memoriam ac unum iuxta mentem Sanctitatis Suae recitari debeant; alterum vero: an per verbum „ottone" exclusa reputanda sit quaecumque alia materia, ex qua crucifixi conficiantur.

Facta itaque de praefatis dubiis Ssmo D. N. Pio Pp. IX per infrascriptum Sacrae Congregationis Indulgentiarum Secretarium relatione in Audientia diei 8 Augusti 1859, Sanctitas Sua benigne respondit: quoad 1^{m} Servandam esse eiusdem Sacrae Congregationis consuetudinem; et quod 2^{m} declaravit: per verbum „ottone" intelligendam esse exclusam materiam fragilem dumtaxat.

Haec autem omnia Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita typis edi iusit, ut utriusque sexus Christifideles, qui a visitandis sacrae Viae Crucis stationibus legitime impediti, istiusmodi Crucifixis, facultate a Summis Pontificibus tributa, benedictis utentur, noverint praesens Decretum ab omnibus esse servandum, non obstantibus in contrarium quibuscumque.

Datum Romae, die 16 Septembris 1859.

(Decreta authentica S. C. Indulgentiarum N. 387).

W sprawie opodatkowania duchowieństwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Nr. SF. 194/1, Warszawa, dnia 15 kwietnia 1930 r. – Do J. E. Sekretarza Episkopatu Polski w Warszawie, ul. Mokotowska 14, m. 7.

W związku z pismem z dn. 14 stycznia 1930 r. Nr. 24/30 w sprawie opodatkowania duchowieństwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że według § 2 p. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. od podatku od lokali (D. U. R. P. Nr. 12, poz. 95 z r. 1827), pomieszczenia mieszkalne, zajmowane przez duchowieństwo, podlegają podatkowi od lokali z wyjątkiem lokali urzędowych biskupów i duchowieństwa, pomieszczeń seminarjów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic, oraz domów mieszkalnych zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa. Klasztory zaś zakonników i zakonnic, nie składających ślubów ubóstwa, są wolne od podatku od lokali tylko w wypadkach, gdy są zakładami dobroczynnemi, naukowemi i oświatowemi.

O ile chodzi o opodatkowanie gruntów, to duchowni, którzy nie opłacają państwowego podatku gruntowego, są również zwolnieni od opłacania dodatku komunalnego do państwowego podatku gruntowego, gminnego podatku wyrównawczego (art. 1 ustawy z dnia 1 marca 1927 r. (D. U. R. P. Nr. 27, poz. 208) i świadczeń drogowych w naturze (art. 30 i 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych D. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6. poz. 32), ponieważ wymiar wymienionych danin komunalnych opiera się na wymiarze państwowego podatku gruntowego. Natomiast co do specjalnych opłat i dopłat drogowych (art. 19 i 21 powołanej ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych), to duchowieństwo nie jest od nich zwolnione nawet w tych wypadkach, gdy nie opłaca państwowego podatku gruntowego, ponieważ wspomniane opłaty i dopłaty drogowe nie są dodatkami do podatku państwowego, lecz stanowią współudział zainteresowanych w kosztach utrzymania i budowy dróg.

(–) Korsak, Dyrektor Departamentu.

Notatka w sprawie opodatkowania duchowieństwa rzym.-kat. podatkiem wyrównawczym.

Zgodnie z ustawą z dn. 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich – gminom wiejskim przysługuje prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego, między innemi także od gruntów i budynków duchownych i klasztornych – niezależnie od tego czy grunty te są położone w województwach, w których grunty duchowne i klasztorne są wolne od państwowego podatku gruntowego. Wyjątek stanowią jedynie budynki i dobra, ściśle oznaczone w art. XV. Konkordatu niepodlegające opodatkowaniu.

Co dotyczy podatku gruntowego – to o ile duchowieństwo rzym.-kat. oraz ich majątek w myśl obecnie obowiązujących ustaw podatkowych korzystają ze zwolnień lub ulg podatkowych, to zwolnienia te i ulgi pozostają w mocy tak długo, póki dotyczące ustawy podatkowe nie zostaną w tym względzie odpowiednio zmienione, co zostało stwierdzone przez Ministerstwo Spraw. Wewnętrznych w piśmie okólnem do województw z dnia 3. VIII. 1929 r. Nr. 163 (SF. 5191/2) w sprawie opodatkowania duchowieństwa rzym.-kat. na rzecz związków komunalnych.

Ustawa z dnia 20. III. 31 r. ogłoszona została w D. U. R. P. Nr. 31, Nr. 27 poz. 172.

Dwa nowe wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego, dotyczące spraw majątkowych i kościelnych.

(KAP.) Najwyższy Trybunał Administracyjny wydał dnia 29 września ub. r. dwa wyroki, które jako precedensy w judykaturze sądowej w sprawach spornych z zakresu administracyjnego, a zarazem jako ważne wskazówki dla organów administracji kościelnej w podobnych wypadkach, zasługują na uwagę.

W pierwszym wypadku (wyrok L. rej. 3544/27 z 29. IX. 31 r.) w sprawie sprzeciwu komitetu budowy kościoła rzymsko-katolickiego w Prądniku Czerwonym (woj. krakowskie) przeciwko dobudowie i nadbudowie domu na parceli sąsiedniej, wydał Najwyższy Trybunał Admin. wyrok, uchylający niezgodne z prawem orzeczenie władzy administracyjnej, zezwalające na tę budowę. Trybunał stwierdził przytem, że z jednej strony władza kościelna, jako właściciel sąsiedniej parceli, była uprawniona do wniesienia sprzeciwu, z drugiej zaś, że właściwą władzą kościelną była w danym wypadkn parafja, posiadająca osobowość prawną, nie zaś komitet budowy kościoła, nie będący osobą prawną.

W drugim wypadku (wyrok L. rej. 9727/28 z 29. IX. 31 r.), w sprawie obowiązku patronackiego właściciela majątku żyda (chodziło o majątek Niebylec w woj. lwowskiem), Najw. Trybunał Adm. orzekł, że właściciel majątku, żyd, ma również obowiązek ponoszenia ciężarów patronackich, jeżeli prawo patronatu przywiązane jest do danego majątku. Dodać tu należy, że Trybunał uznał powyższy obowiązek patronacki, chociaż nie był on zapisany do księgi gruntowej, lecz od dłuższego czasu był wykonywany przez każdorazowego właściciela tego majątku.

Diecezjalny Związek Mszalny.

Msze św. ze Związku Mszalnego w I. półroczu 1932 r. tj. do 30 czerwca 1932 r. odprawią następujący P. T. Księża:

1. Boratyński Adolf, 2. Brandt Antoni, 3. Brożek Roman, 4. Bryja Józef, 5. Budacz Aleksander, 6. Budzik Władysław, 7. Bukowiec Wojciech, 8. Bukowiec Józef, 9. Bulanda Stanisław, 10. Bułat Tomasz, 11. Burgiel Jan, 12. Całka Alojzy, 13. Cebula Feliks, 14. Cebula Jan, 15. Chłoń Michał, 16. Chmiel Adam, 17. Chmiel Jan, 18. Chmura Ignacy, 19. Chorążak Antoni, 20. Chrobak Walenty, 21. Chrzanowicz Franciszek, 22. Chrząszcz Józef, 23. Ciekliński Franciszek, 24. Cielenkiewicz Leon, 25. Cierniak Andrzej, 26. Ciszek Jan, 27. Curyło Jan, 28. Cwynar Józef, 29. Czapieński Ludwik, 30. Czerw Stefan, 31. Czerwiński Jan, 32. Ćwik Michał 33. Dadał Stanisław, 34. Dąbkowski Michał, 35. Dec Jan, 36. Dec Teofil, 37. Dobrzański Karol, 38. Dobrzański Jakób, 39. Drożdż Jan, 40. Drwal Franciszek, 41. Drzewicki Piotr, 42. Duchiewicz Roman, 43. Dudziak Wawrzyniec, 44. Dunajecki Antoni, 45. Duszkiewicz Adam, 46. Dutkiewicz Florjan, 47. Dutkowski Wojciech, 48. Dybiec Marcin, 49. Dyda Franciszek, 50. Dydyński Mieczysław,

O odprawieniu Mszy św. zechcą P. T. Księża zawiadomić Kurję Biskupią.

W roku 1931 odprawili rekolekcje P. T. Księża:

Adamczyk Stanisław, Bach Jan, Badowski Józef, Bajda Jan, Baliński Franciszek, Bardel Józef, Basta Stanisław, Bączewski Stanisław, Bączyński Jan, Bialik Wincenty, Białka Józef, Bibro Jan, Biernat Wojciech, Biliński Andrzej, Birnbaum Leon, Bochenek Jan, Bochenek Stanisław, Boduch Józef, Bogacz Andrzej, Brodowicz Adolf, Bryja Józef, Bukowiec Wojciech, Bukowiec Józef, Bułat Tomasz, Burgiel Jan, Całka Alojzy, Chłoń Michał, Chmiel Adam, Chrobak Walenty, Chrzanowicz Franciszek, Chrząszcz Józef, Cielenkiewicz Leon, Cierniak Andrzej, Ciszek Jan, Cwynar Józef, Czerw Stefan, Czerwiński Jan, Czuj Jan, Ćwik Michał, Dąbrowski Jan, Drożdż Jan, Dybiec Marcin, Dyda Franciszek, Działo Antoni, Dziurzycki Kazimierz, Florek Marcin, Gadowski Walenty, Gawor Józef, Gawroński Antoni, Gazda Stanisław, Gnutek Wawrzyniec, Granicki Jan, Grądziel Józef, Grodniewski Stanisław, Gruszkowski Michał, Gruszowiecki Leon, Habela Marjan, Hachaj Franciszek, Halak Piotr, Heller Adam, Herr Franciszek, Jagiełka Apolinary, Jakubowski Jan, Jakus Zygmunt, Jarosz Jan (starszy), Jarosz Władysław, Jaworski Stefan, Jeż Michał, Juszczyk Andrzej, Kamionka Stefan, Kantor Władyslaw, Kapłański Władysław, Kazek Franciszek, Kloch Józef, Kmieciński Franciszek, Kokoszka Feliks, Kolarz Antoni, Kopernicki Władysław, Koszyk Bernardyn, Koterbski Józef, Kotfis Błażej, Kowalczyk Władysław, Kozieja Józef, Kruczek Stanisław, Kuc Władysław, Kuc Michał, Kulik Jan, Kurek Władysław, Kwarciński Jan, Kyrcz Piotr, Lalik Władysław, Latocha Józef, Lech Jan, Lesiak Władysław, Ligaszewski Ludwik, Ligęza Jan, Lipień Jan, Lisowski Michał, Litwiński Dominik, Lubelski Józef, Łach Stanisław, Łazarski Kazimierz, Łętek Jan, Łoniowski Jan, Machniak Wojciech, Maciaszek Piotr, Maryański Józef, Mendrala Jan, Michalik Jacek, Michalski Ewaryst, Misiak Józef, Młynarczyk Józef, Młyniec Wojciech, Motyka Stef., Moździoch Kaz., Mucha Andrzej, Mucha Walenty, Musiał Ludwik, Müller Stefan, Nagorzański Jan, Oleksik Antoni, Orzechowski Bernard, Osiecki Aleks., Osmólski Władysław, Pabian Jan, Pabis Jakób, Paciorek Jan, Paciorek Józef, Padykuła Józef, Pałka Franciszek, Pałka Antoni, Piechura Mikołaj, Piękoś Franciszek, Pięta Jan, Piszczkiewicz Szymon, Podolski Piotr, Prokopek Józef, Przywara Michał, Pudełko Feliks, Put Józef, Pykosz Edward, Pyzikiewicz Jan, Rajca Piotr, Rajczak Ignacy, Rapacz Andrzej, Rec Michał, Rejowski Andrzej, Robak Tadeusz, Rodak Władysław, Rogóż Aleksander, Rojek Marcin, Rozembarski Jan, Rysiewicz Jan, Rzepka Jan, Sarna Jan, Serwin Stanisław, Siedlik Franciszek, Siemieński Aleksander, Sitko Roman, Skibniewski Alojzy, Skirło Stanisław, Skura Michał, Skwirut Józef, Słowiński Franciszek, Soja Kazimierz, Sotowicz Michał, Sroka Józef, Stach Jan, Stańczyk Antoni, Stary Piotr, Starzak Jan, Staszałek Franciszek, Stawarz Teofil, Stawiarski Józef, Superson Jan, Syzdek Michał, Szczerbiński Jan, Szczur Jan, Szczygieł Paweł, Szewczyk Józef, Szułakiewicz Józef, Szumowski Karol, Śliwa Stanisław, Śnieżnicki Wojciech, Świeykowski Bronisław, Taborski Stanisław, Trytek Wojciech, Trytek Władysław, Ulatowski Roman, Wachowicz Ludwik, Wałek Józef, Warchałowski Stanisław, Warecki Piotr, Wcisło Jan, Weryński Henryk, Węgiel Władysław, Węgrzyn Józef, Wielgus Jan, Wieliński Michał, Wilczeński Jan, Wilk Jan, Wnękowicz Jan, Wojtusiak Edward, Wolanin Jan, Wójcik Franciszek, Wróbel Stanisław, Wyrwa Jakób, Zachara Jan (starszy), Zachara Jan (młodszy), Zając Karol, Zalesieński Stefan, Zaskalski Jan.

Tydzień Propagandy Trzeźwości (1—8 II. 1932 r.) pod protektoratem Jego Eminencji Ks. Kardynała Dra Hlonda, Prymasa Polski.

Przez trzeźwość do odbudowy gospodarczej!

Rodacy! Przeżywamy niebywałe przesilenie gospodarcze. Pod jego ciężarem załamują się niezliczone warsztaty pracy na wsi i w mieście, a krociom ludziom patrzy w oczy ponure widmo nędzy i głodu. W takiej chwili trzeba nam zastanowić się nad przyczynami tej klęski. Wylicza się najróżniejsze czynniki. Jednym z najbardziej zasadniczych było niewłaściwe zużycie dochodów.

Od czasu odzyskania niepodległości ludność Polski wydała na alkohol znaczną część swego dochodu, bo około 15 miljardów Zł. W zamian za chwilę radosnej ułudy marnowało się szczęście rodzin, zapełniały się więzienia i szpitale, wyrodniało potomstwo, obarczając rodziców strasznem przekleństwem, którem były cierpienia niewinnych dzieci.

Przepiliśmy już trzykrotnie pieniądze, za które można było zapewnić każdemu obywatelowi mieszkanie, godne cywilizowanego człowieka.

Dziesięciokrotnie większą jest suma, wydana na tę truciznę społeczną, niż wszystkie nasze oszczędności. Duża część wydanych pieniędzy poszła zagranicę i przepadła dla kraju. Lecz i te, które w kraju pozostały, mogłyby bez porównania więcej warsztatów pracy uruchomić. Alkohol, jako produkt pracy zmechanizowanej zatrudnia bowiem znikomą ilość pracowników.

Głównym sprzedawcą jest bowiem monopol państwowy. Czy jednak obecne trudności skarbu Państwa nie wykazały, że opieranie się na „pijanym budżecie" nie może stworzyć zdrowych podstaw skarbowości? Te same pieniądze, obrócone na produktywne i zdrowe cele inną drogą trafiłyby do skarbu, nie podcinając moralności, dobrobytu i zdrowia — zatem i siły wojskowej państwa.

Rodacy! Klęskę dzisiejszą winniśmy uznać za wskazanie udzielone nam przez Opatrzność Bożą.

Niech opustoszeją karczmy, a raczej zapełnią się kościoły i czytelnie. Niech alkohol zniknie z domów naszych, niech nie wraca już do nich, chociaż położenie się poprawi. Nie czyńmy żadnych ustępstw dla przestarzałych i niemądrych zwyczajów.

Alkohol często używany, choć w małych dawkach, spowodować potrafi ujemne następstwa i wytworzyć dalszą skłonność do używania. Przestańmy pić, nie tylko dlatego, że nas na to nie stać, lecz dlatego, że zrozumieliśmy szkodliwość trucizny alkoholowej dla osobistego powodzenia, dla życia rodzinnego oraz dla przyszłości narodu i państwa naszego.

Wstępujmy do związków abstynenckich, by siebie zabezpieczyć przed słabością i przymusem towarzyskim, a z ludźmi dobrej woli współdziałać w walce o przyszłość narodu. Wspomóżmy choć skromną ofiarą, wielką akcję wyzwalania narodu z niewoli nałogu.

Precz z sobkostwem i bezmyślnością! Do walki o trzeźwość narodu, o lepsze jutro Polski.

Polska Liga Przeciwalkoholowa.

Zmiany wśród Duchowieństwa.

Zamianowani: Ks. Jan Rosiek, proboszcz w Kamienicy, dziekanem łąckim; ks. Jan Bączyński, proboszcz w Krościenku, wicedziekanem i wizytatorem nauki religji w szkołach dekanatu łąckiego; ks. Józef Piszczkiewicz, proboszcz w Czarnym Potoku, notarjuszem tegoż dekanatu; ks. Józef Kozieja, proboszcz w Lipnicy Murowanej, wicedziekanem, a ks. Stanisław Król, proboszcz w Nowym Wiśniczu, notarjuszem dekanatu lipnickiego.

Instytuowany na probostwo w Przecławiu ks. Marcin Rojek, proboszcz z Tylmanowej.

Probostwo usuwalne w Rudzie otrzymał ks. Józef Grądziel.

Odznaczeni Rokietą i Mantol.: Ks. Stanisław Dadał, proboszcz w Łososinie Górnej; ks. Józef Wrębski, proboszcz w Pisarzowej. – *Exposit. can.:* Ks. Józef Kozieja, proboszcz w Lipnicy Murowanej; ks. Antoni Brandt, proboszcz w Kamionce Małej.

Administratorami zamianowani: Ks. Józef Urbański w Gręboszowie, ks. Ludwik Białek w Tylmanowej, ks. Jan Kic w Wadowicach Górnych, ks. Karol Janisz w Otfinowie.

Przeniesieni Księża Wikarjusze: Ks. Józef Wałek ze Złotej do Gręboszowa, ks. Franciszek Kazek z Borowej do Szczepanowa, ks. Stefan Jaworski ze Szczepanowa do Borowej, ks. Józef Skwirut z Libuszy do Nowego Sącza, ks. Józef Głodzik z Dębna do Podegrodzia, ks. Jan Sadkiewicz z Podegrodzia do Dębna.

Zmarli:

Ks. Stanisław Smagała, wikarjusz, ur. 1889, wyśw. 1916, zmarł 20 maja 1931 r. w Krakowie, pochowany w Trzcianie ad Rzeszów; ks. Piotr Halak, proboszcz w Gręboszowie, ur. 1862, wyśw. 1886, kanonik hon. Kapituły katedr., diecezj. prezes Unji Apostolskiej, zmarł w Tarnowie w szpitalu 17 listopada, pochowany w Gręboszowie; ks. Stanisław Grodniewski, proboszcz w Wadowicach Górnych, ur. 1885, wyśw. 1905, zmarł 4 grudnia; ks. Franciszek Szurmiak, proboszcz w Czerminie, kanonik hon. Kapituły katedralnej tajny Szambelan Ojca św., ur. 1836, wyśw. 1864, zmarł dnia 6 stycznia 1932 r.; ks Piotr Podolski, proboszcz w Otfinowie, ur. 1863, wyśw. 1887, zmarł 8 stycznia.

Zapisani do Stow. wzaj. modłów.

R. i p.

W Tarnowie, dnia 20 stycznia 1932.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† LEON Bp.

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie